

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η Ελένη Κασταμπέρε (Μπερτσάτου κατά το ληξιαρχείο), γεννήθηκε στο Σκουροχώρι της Ηλείας. Ασχολήθηκε με το γράψιμο από μικρή, η ανάγκη της εσωτερικής αναζήτησης έβρισκε πάντα διέξοδο στο μαγικό κόσμο των λέξεων πάνω στο άσπρο χαρτί. Συμμετείχε σε λογοτεχνικούς και ποιητικούς διαγωνισμούς, διηγήματά της και ποιήματα έχουν δημοσιευτεί σε ανθολογίες.

Έχει πάρει δύο πρώτα βραβεία για τα διηγήματα «Πρόσωπα – Η Τριανταφυλλένια - και - Μια παράξενη ιστορία - και το 2ο βραβείο για το διήγημα - Μια συνηθισμένη μέρα,- στο διαγωνισμό ποίησης και Λογοτεχνίας *2006 του ΠΟΚΕΑΤΕ.

Το 2007 έλαβε μέρος σε διαγωνισμό Λογοτεχνίας του 'περιοδικού – ΥΦΟΣ - και πήρε έπαινο για το Ταξιδιωτικό Δοκίμιο 'Οδοιπορικό στην Αίγυπτο'.

Στο λογοτεχνικό διαγωνισμό που προκηρύχτηκε το 2009 από την ΕΔΣΤΕ για τα 50 χρόνια από την ίδρυσή της με θέμα– Δημοσιογραφία – Παράδοση – Πολιτισμός απέσπασε τον Πρώτο Έπαινο.

Πρώτο βραβείο στο λογοτεχνικό διαγωνισμό του ΠΟΚΕΑΤΕ του 2010 για το διήγημα ΙΡΙΣ.

Έχει εκδώσει το - Είσαι καλά, γλυκιά μου; - μυθιστόρημα. Λήδα Λευκές σελίδες Νουβέλα, και το βιβλίο με τίτλο – Ο Δάσκαλος

Το διήγημά της Καινούργια Χρονιά έχει δημοσιευτεί στην ετήσια λαογραφική έκδοση Ηλειακή Πρωτοχρονιά που εκδίδεται κάθε χρόνο στην Ηλεία. Ποιήματά της έχουν συμπεριληφθεί σε ποιητικές ανθολογίες.

Εργασίες και διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί σε πολιτιστικές εφημερίδες και περιοδικά καθώς και άρθρα της για αθλητικά θέματα. Επιμελήθηκε το βιβλίο με τίτλο Telemarketing του κ. Τσιμπόγου

Σήμερα ετοιμάζει το τέταρτο βιβλίο της. Ασχολείται με τον αθλητισμό, και είναι Δρομέας αντοχής. Διοργανώνει δρομικούς αγώνες επί ασφάλτου.

Είναι Πρόεδρος στο Σύλλογο Δρομέων Υγείας Αθηνών (ΣΔΥΑ) και στο Σύνδεσμο Βετεράνων Αθλητών Στίβου Νομού Ηλείας (ΣΕΒΑΣ ΝΗ)

Έχει τερματίσει σε 2 αγώνες της Μαραθωνίου Κλασικής Διαδρομής. Έχει λάβει μέρος *με την Ομοσπονδία Ελλήνων Βετεράνων Αθλητών Στίβου (ΟΕΒΑΣ) . σε Παγκόσμια, Πανευρωπαϊκά, Βαλκανικά, καθώς και Πανελλήνια Πρωταθλήματα.

Εργάστηκε στον ιδιωτικό χώρο στον Όμιλο Επιχειρήσεων Ι. Σ. Λάτσης και στην εταιρεία ΛΕΤΡΙΝΑ Α.Ε.. Παράλληλα διετέλεσε Γραμματέας της Ελληνικής Εταιρείας Μαστολογίας και της Διεθνούς Εταιρείας Μαστολογίας *(International Society of Mastology)

Για 5 χρόνια προσέφερε εθελοντικά πλήρη γραμματειακή υποστήριξη στο Σύνδεσμο Suzan Commen Ελληνικό παράρτημα που λειτουργούσε στην Ελλάδα με έδρα την Αθήνα για την ενημέρωση, πρόληψη και καταπολέμηση του καρκίνου του Μαστού.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκα σε ένα μεγάλο χωριό του Πύργου της Ηλείας, σήμερα είναι δημοτικό διαμέρισμα της πόλης του Πύργου. Μεγάλωσα σε εποχές δύσκολες για όλα τα παιδιά, αλλά και εποχές όπου η ελευθερία για την ηλικία των παιδικών μας χρόνων είχε μόνο ένα περιορισμό, το κοινωνικό 'πρέπει'. Οι κίνδυνοι που υπονομεύουν καθοριστικά την ελευθερία της σημερινής νεολαίας δεν περνούσαν ούτε σαν εικόνα στη φαντασία των γονιών μας.

Τα παιχνίδια μας τα περισσότερα αυτοσχέδια ή κάποια που γνώριζαν τα μεγαλύτερα παιδιά ήτανε η επαφή μας και η ταυτόχρονη τριβή μας με την κοινωνία. Μαθαίναμε τον ανταγωνισμό, την άμυνα, την τεχνική να κρυφτούμε ώστε να μην γίνουμε αντιληπτοί και χάσουμε με κόστος να τα 'φυλάμε εμείς'. Η επιμέλεια να γίνουμε οι καλοί μαθητές για να πάρουμε τόνο στο γραπτό μας. Όλα αυτά και άλλα στη μικρή καθημερινή μας κοινωνία. Εκεί που ο καθένας μας είχε και ένα παρατσούκλι. Τόσο σωστό για την προσωπικότητα που εκφράζαμε προς τα έξω. Και το σημαντικό ότι αυτό το παρατσούκλι το βγάζαμε εμείς οι ίδιοι, το αποδεχόμαστε εμείς, και μας ακολουθεί ακόμη και σήμερα. Το ακούμε από τους παλιούς συμμαθητές και το δεχόμαστε με αγάπη και κάποια νοσταλγία.

Το απέραντο γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας η καταπράσινη έκταση, αν και η ματιά μου δεν έφτανε μέχρι εκεί που ο ορίζοντας γινότανε ένα στρογγυλό κέλυφος γέμιζε κάθε μέρα μου, χωρίς βέβαια να γνωρίζω την αξία αυτής της ομορφιάς τότε.

Η επίδραση της κοινωνίας γίνεται κάποια στιγμή ένα με τον τρόπο ζωής μου. Η παρακολούθηση των Χαιρετισμών και του Αγίου Πάθους την Μεγάλη Εβδομάδα με εισάγει στο μαγικό κόσμο της ποίησης. Πιστεύω ότι το στίγμα αγάπης που μπορεί κάποιος να δώσει 'το πιο ερωτικό στίγμα' είναι οι ύμνοι των Χαιρετισμών προς την Παναγία. Στα χρόνια της εφηβείας οι αλλαγές των πολιτικών εξελίξεων στη χώρα γίνονται ένα σημείο αναζήτησης και προσδιορισμού των 'θέλω μου'.

Η μεγαλύτερη εντός εισαγωγικών αλλαγή στη ζωή μου ήτανε η απόφασή μου να φύγω από το χωριό και να εγκατασταθώ στην Αθήνα. Δεν ήτανε απαραίτητο βέβαια, ζούσα σε ένα περιβάλλον όπου ήμουνα πολύ καλά. Με έπνιγε όμως η μικρή κοινωνία. Πίστευα ότι στην απέραντη πόλη της Αθήνας θα ζούσα κατά πως εγώ ήθελα. Νιάτα, παρορμήσεις και όνειρα που άλλαζαν με ταχύτητα καθημερινά. Τα ήθελα όλα και όπως εγώ νόμιζα.

Άρχισα να εργάζομαι, τώρα μπαίνω σε άλλους χώρους σε άλλες πλέον διατάξεις. Ωράριο, πειθαρχία στους κανόνες της εταιρείας. Είχα την καλή τύχη να εργαστώ σε ένα μεγάλο Όμιλο Επιχειρήσεων και να 'σπουδάσω' τις κακοτοπιές και τις καλές μέρες σ' αυτό το χώρο, να γίνω πιο ώριμη στον τρόπο σκέψης και να βλέπω πλέον τα γεγονότα σφαιρικά και όχι μονόπλευρα.

Μια ακόμη σημαντική στιγμή η επαφή μου με τον ευρύτερο κοινωνικό χώρο.

Παράλληλα με την εργασία μου απασχολήθηκα και σε διάφορους άλλους κοινωνικούς χώρους, είτε σαν εθελόντρια, είτε σαν μέλος προσφέροντας μέσα από αυτούς τις υπηρεσίες που μπορούσα στον άνθρωπο που τις είχε ανάγκη.

Ταξίδεψα σε χώρες για να γνωρίσω άλλους, διαφορετικούς πολιτισμούς, για να περπατήσω στους δρόμους όπου η Ιστορία έχει αφήσει τα σημάδια της.

Σήμερα ταξιδεύω για να γνωρίσω την μήτρα που μας γέννησε, την φύση το περιβάλλον, να μάθω το ασήμαντο και το σημαντικό. Να βιώσω το δικό μου μικρό 'είναι' μέσα στο μεγάλο σύμπαν.

Δεν δημιούργησα προσωπική οικογένεια, η οικογένεια μου όμως είναι δίπλα μου και είναι αυτή που γεμίζει καθημερινά τις μπαταρίες μου με αγάπη, οι φίλοι μου και όσοι βρίσκονται κάποια στιγμή δίπλα μου είναι αυτοί που με κάνουν να προχωράω, να δίνω αγάπη και να παίρνω αγάπη.

Δεν είναι πάντα εύκολη η ανταλλαγή της αγάπης, όταν όμως υπάρχει η σκέψη και η καλή πρόθεση τα δύσκολα ξεπερνιούνται.

Μέχρι σήμερα έζησα μια ζωή όχι τόσο εύκολη από την άποψη της αποδοχής τετελεσμένων καταστάσεων.

Η κάθε μέρα διεκδικεί το δικό της μερίδιο και όχι του χθες ή του αύριο. Πόσο μάλλον του μέλλοντος. Δεν ήξερα τον τρόπο αυτό που γνωρίζω σήμερα. Μπορώ να πω με παρηρησία ότι ο τρόπος της γνώσης περνάει τις περισσότερες φορές μέσα από τον πόνο. Τον προσωπικό μας πόνο.

Η δύναμη είναι να τον αντέξουμε και εκεί οι δικοί μας άνθρωποι που βρίσκονται δίπλα, μας προσφέρουν κουράγιο, ελπίδα και η παρουσία τους είναι το βάλαμο που μαλακώνει τον πόνο μας.

Οι πηγές που προσέτρεξα και ακόμη προστρέχω για να πλουτίσω τις γνώσεις μου (βλέπετε τα πάθη δεν κρύβονται) ήτανε το θέατρο, το διάβασμα, ο κινηματογράφος, τα ταξίδια οι κυριακάτικες εκδρομές, οι παρέες στα ταβερνάκια όπου η ευφορία της μέθεξης γινότανε τραγούδι για όλους μέσα στο χώρο του παραδοσιακού ΦΩΝΤΑ, η επαφή μου με διαφορετικούς ανθρώπους, και η αστείρευτη πηγή της δύναμής μου η αγαπημένη μου οικογένεια.

Η άθληση ένα άλλο σημαντικό κεφάλαιο της ζωής μου, το τρέξιμο, τρέχω για να υπάρχω, τρέχω και η φαντασία μου με προσπερνά. Οι ωραιότερες και πιο συγκινητικές στιγμές που περιγράφω στις ιστορίες των βιβλίων μου, μου φανερώνονται κάτω από το γαλανό ουρανό, ανάμεσα στις σκιές των πανύψηλων πεύκων του πάρκου και στο ρολόι που μου δείχνει πόση ώρα έκανα τον κάθε προγραμματισμένο γύρο.

Αποφάσισα να εκθέσω το έργο μου στο αναγνωστικό κοινό μετά από φιλικές παροτρύνσεις, δεν ξέρω πόσο αυτό θα είναι γόνιμο ή πόσο κάποιος αναγνώστης θα ωφεληθεί στο δικό του τρόπο σκέψης.

Ας μου επιτρέψετε όμως να παρατηρήσω πως 'και μόνο ότι ψάχνει στα ράφια ενός βιβλιοπωλείου ή στον πάγκο ενός μικροπωλητή να βρει κάτι να διαβάσει, αυτό ναι, είναι γι' αυτόν μεγάλη ωφέλεια.'